

Verdwaald in de toekomst

Eens schommelden we samen

Jan van Beek

Colofon

Titel: Verdwaald in de toekomst, rens schommelden we samen

Jan van Beek © 2024

Foto voorblad: Marijn Alons

Verschenen: November 2024

Alle rechten voorbehouden

Uitgegeven door: Uitgeverij Schrijverspunt

<http://www.schrijverspunt.nl>

Code: 2024.11.07

ISBN/EAN: 978-94-6266-737-2

NUR: 301

BISAC: FIC027090

Thema: FX

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Tiny, Jade, Hanne en Lisa

Met dank aan Jade en Ben

Deel 1

Hoofdstuk 1

Heden

Nog nooit begon een dag zo bijzonder als deze zaterdag in juli.

Ineens zit hij daar en kijkt verdwaasd in het rond. Een jongen met licht golvend donkerblond haar tot over z'n oren en een gezicht dat deels bedekt is door een baard. Alsof het een beloofde profeet betreft die met een simpele vingerknip uit de hemel getoverd en neergezet is op het middelste van drie bankjes aan de rand van het dorpsplein. Het koppeltje duiven raakt er even van in de war, vliegt op en daalt een tiental meters verderop onaangedaan weer neer.

Niet meer dan een hobbel in een lamlendige rust, want de zon zindert en de hoge temperatuur hangt als een klamme deken over het dorp.

De valse spijkerbroek, het oranje overhemd en daaroverheen een spijkerjasje met borstzak waar een blauwe rand van een pakje Drum bovenuit steekt vertelt een iets ander verhaal. Deze persoon is niet de nieuwe Messias, meer iemand uit de geschiedenis, nader beschouwd een exponent van de roerige, lang vervlogen jaren-zestig en zeventig. Hoogstwaarschijnlijk iemand die onbedoeld het onmogelijke is overkomen.

Het duurt even voordat er enig leven komt in de aardse gestalte. De jongeman in kwestie knippert, wrijft in de ogen en aanschouwt zijn omgeving alsof hij niet gelooft wat zijn ogen registreren. De realiteit heeft in een fractie van een seconde een revolutionaire metamorfose ondergaan, alsof hij in een totaal andere dimensie is beland, een soort van parallelle samenleving.

Bijzonder, onwerkelijk, opzienbarend, of zelfs onbestaanbaar, toch gebeurde het. Er is alleen niemand die er getuige van is geweest en het kan beamen.

Niemand..?

Het gezin dat in een kleine optocht over het plein schuift in ieder geval niet, dat is te veel verstrikt in zichzelf en kijkt niet op of om.

Vanaf het bankje beziet de jongeman ze vol verwarring en verwondering. De man van over de middelbare leeftijd aan het hoofd

van de stoet zeult een soort van kar voort met aan boord een blèrende peuter en tassen met boodschappen. Duidelijk met chagrijn. De veel jongere vrouw achter de kar raadpleegt onderwijl iets in haar hand dat van glas lijkt, want het schittert in de zon.

Een kleine tien meter daarachter dreunt een dreinende kleuter, bevangen door een vreselijk verdriet, een ijsjeskwestie zo te horen.

Toch wel. Het kind ziet hem verschijnen en het gejengel houdt ineens op. Even treffen de ogen van de jongeman en de ogen van de kleuter elkaar. Met zijn grote kijkers laat het kind die rare gedaante niet los, rent vooruit en klampt zich vast aan zijn moeder. Tot de hele familie verdwijnt achter een overgebleven portiershuis uit het feodale textieltijdperk, blijft het jochie vol ongeloof achterom kijken.

Met datzelfde soort ongeloof kijkt de langharige jongeman over het plein.

‘Thomas Wesselink, hoe kom je hier in vredesnaam terecht, dit is godsonmogelijk.’ Hij kent de plek en het is onmiskenbaar zijn dorp. Maar dan compleet getransformeerd.

De massa in zijn hoofd die normaal gesproken de dingen tot een logisch geheel zou moeten ordenen boldert stuurloos door elkaar.

Het davert door zijn hoofd, er is iets gruwelijk mis gegaan, of het is een gedroomde werkelijkheid, een soort lucide droom wellicht? Hij slaat zichzelf op de wang, nee, het is echt, hij voelt het, aanschouwt het, en hoort het. Het onmogelijke is gebeurd, de wereld is compleet veranderd in een enkele tel. Onmiskenbaar een andere tijd, maar welke tijd, welk jaartal en hoe komt hij er terecht. Waarom en waarom uitgerekend hier?

De vragen fladderen door zijn hoofd, maar er komen geen antwoorden.

De onrust in zijn hoofd dwingt hem overeind van het strakke metalen bankje. Hij loopt met een voorzichtige pas naar het bekende gebouwtje. ‘Historische kring,’ meldt een bordje, ‘gesloten op zaterdag.’ In een soort automatisme keert hij terug naar het veilige bankje. Daar ziet hij dat een oudere mevrouw met kort grijs haar een rustmoment wil pakken en bezig is zijn plek in te nemen. Ze zet haar boodschappentas op wieltes met het oranje opschrift Coöp neer en gaat er met een diepe zucht naast zitten.

“Goedemorgen mevrouw.” De mevrouw kijkt hem uiterst argwanend aan en trekt de tas in een reactie van wantrouwen dichterbij naar zich toe. Ze zegt geen woord, maar ze houdt die rare snuiter vanuit haar ooghoeken angstvallig in de gaten.

Hij pakt het andere bankje, confuus, welke tijd is dit? Welk jaartal? Een hoofd vol roerigheden, maar een rare verlamming houdt hem tegen om die mevrouw aan te spreken, om te vragen en te informeren.

Ze zal hem ongetwijfeld voor idioot verklaren en angstig wegllopen.

Werkelijkheid en herinneringen botsen als fictie en waarheid tegen elkaar, het was toch vanmorgen dat hij door die twee mensen op werd gehaald?

En Brenda, waar is Brenda, wat is er met haar?

En gisteravond? Het afscheid van haar was toch gisteravond?

Wat is er dan zo gruwelijk misgegaan?

Hij had het voorzien verdomme, de voortekenen waren er, gisteravond meteen al dreinde er een ondefinieerbaar gevoel als een langgerekt waarschuwingssignaal door zijn hoofd.

Benda deed er luchtig en vanzelfsprekend over en probeerde hem gerust te stellen. “Ik beloof het je schat, er zal niet iets gebeuren wat we niet willen, het komt allemaal goed.”

Maar waarom explodeerde gisteravond het afscheid tot een ongewoon intense uiting van liefde? Waarom voelde hij dat hij haar zo lang tegen zich aan moest drukken en zo intens dat zij erom moest lachen? Waarom dacht hij toen even, toen zij vertrok, dat de wereld zou vergaan?

Er was verdomme wel degelijk iets dat hem wilde waarschuwen.

Het grote ronde uurwerk tegen het portierhuis verpersoonlijkt zich tot een wit rond gezicht en staart hem stoïcijns aan. Elke minuut verandert het gezicht met een sarrend schokje.

Nog even en de wijzers wijzen beiden recht omhoog.

Onderwijl blijft de zon ongemeen fel steken op zijn hoofd, rechtstreeks op die puinhoop daar bovenin.

Heeft hij iets verkeerd gedaan toen hij eenmaal in dat apparaat zat? Op een knopje gedrukt misschien? Had hij verkeerde denkbeelden wellicht?

Hij kan zijn hersenen pijnigen wat hij wil, een plausibele verklaring wil er maar niet komen.

Alle vormen van benul buitelen in desoriëntatie over elkaar heen.

Hij trekt het blauwe pakje Drum uit z'n jaszak. Met een sigaret gaat normaal het denken een stuk beter. Zijn handen trillen als hij de tabak in het vleitje rolt, maar dan, geen aansteker, verdomme da's waar ook, die heeft hij moeten inleveren bij Dorothé. De eerste duidelijke herinnering. Het lukt dus toch als de adrenaline maar zakt en alles rustiger wordt, dan komt er ook een lijn in zijn gedachten. Als de puinhoop bovenin enigszins geordend is draait de film zich als vanzelf af.